ION VEVERCA

SUFLET SI GAND LEGIONAR

COLECTIA „OMUL NOU“
1952

Ion Veverca

S U F L E T şi G A N D
L E G I O N A R

Colecţia "O m u l N o u"

1 9 5 2

DESPRE VIATA NOASTRA

Nu cred să fie pentru noi,cei tineri,o întrebare mai stăruitoare,azi,ca aceea a înţelesului vieţii noastre.- Când începem noi, într' adevăr să fim? Când putem şti unde se sfârşeşte partea noastră? Astea mi se par mie cele două datorii ce ni le-am luat, dela început,asupra noastră şi cari,fără îndoială,ne cer nespus de mult atât de mult, că numai prin ele noi ajungem să ne lămurim ce este al nostru şi ce ne este dat să ştim.

Dela început trebuie să aflăm că, nu e cu putinţă să răspundem cu toţii în acelaş fel. Dar asta nu înseamnă, de bună seamă,că nu ni-e dată o posibilitate de a ajunge acolo. Fiindcă sunt fapte date care închid în miezul lor -mai presus de noi- taina trecerii noastre prin lume. O încercare de a desprinde înţelesul acestor fapte ne va putea arăta calea de urmat.

Lucrurile stau, după credinţa mea, astfel. Noi nu suntem stăpâni pe viaţa noastră şi nu putem face cu ea ce vrem. Nu ne putem juca cu soarta noastră. Dar nu numai atât.Noi nu putem fi nici în afară de viaţă. Avem o cale anume -care, grea sau uşoară, trebuie urmată până în ceasul din urmă. Aşa a fost hotărît. - De aci credinţa că noi suntem <u>predestinaţi</u> pentru ceva. Asupra noastră zace o moştenire de îndeplinit.

Noi începem să fim abia în momentul când pricepem că nu putem trăi singuri în lume.Când mărturisim a crede: în Dumnezeu şi în rânduiala lumii sale.Când urmăm cuvântul Său.A fi,înseamnă recunoaşterea acestei legături tainice a vieţii tale cu însăşi isvorul credinţei. Aşa dar credinţă în Dumnezeu în primul rând.

Pe Dumnezeu nu e cu putinţă însă a-L cunoaşte singur. Nu ţi-e dat ţie a-I desluşi marginile. Dumnezeul ţi se desvăluie prin neamul tău.Deci numai prin mijlocul unei rânduieli care te cuprinde şi care e mai presus de tine.Inţeles viaţa ta are numai atunci când e crescută din nădejdile şi focul legăturii acesteia cu viaţa veşnică a neamului. Aşadar credinţa în neamul tău şi în veşnicia sa.

Ce ne arată aceste lucruri? Ne arată, mai întâi,că fără credinţă omul nu are cuprins. Si apoi,că fără neam omul nu poate ajunge nicăeri. Asta e întreaga condiţie a vieţii noastre.

Neamul nostru al românilor, din grija lui Dumnezeu pe care o poartă faţă de rosturile creaţiunii sale,îşi caută,azi, rădăcinile sale originare de viaţă,pentrucă printr'o întoarcere la fiinţa proprie să-şi îndeplinească însărcinarea ce i-a fost dată. Faptul este atât de cuprinzător încât toată viaţa noastră se aşează alături. Stim noi să urmăm cu toţii calea cea dreaptă? Iată întrebarea ultimă.- Din cele spuse nu mai rămâne nici o îndoială că aci stă toată cheia vieţii noastre,a tinerilor.A crede şi a participa istoric la soarta neamului românesc.Vom putea însemna ceva dacă renunţăm la bunurile noastre şi dacă înlesnim, cu preţul vieţii,cauza cea mare a neamului.Căci asta nie soarta.De a fi purtătorii unui destin al neamului; de a purta pe umerii noştri nădejdile şi sforţările istoriei. Srădania noastră de a frământa tot ce avem mai bun pentru o cât mai luminoasă deslegare, este singura putinţă de a avea un rost în lume şi de a merge pe linia de forţă a destinului.

Si să nu ne plângem de condiţii prielnice. Fiindcă,de bine de rău,Dumnezeu nu ne-a uitat. Noi ştim bine că istoria noastră românească o face acum însuşi mâna aceasta Dumnezeească.Cei tineri nu putem cu adevărat crede decât aşa. Asta înseamnă însă mult.Inseamnă naţia care se regăseşte.Adică totul.

Rămâne doar să vedem ce se alege, cu viaţa noastră a fiecăruia.

SENSUL ROMANESC IN LUME

Căile unui neam pot fi cuprinzătoare, legate de o prezenţă firească şi trudnică, şi întâmplătoare. Ritmul istoric se fixează în neam: uneori firesc, uneori nefiresc. Existenţa nu e reală întotdeauna. Neamul poate fi călăuzit de adevăr; dar nu numai de adevăr. Adeseori drumul este o eroare - neamul: dus în eroare.

Temeiurile vieţii româneşti ascund două putinţi: trainicie şi păcat; expresivitate, în etnic, prin crestere organică, inexpresivitate, în lume, prin înstrăinare, folosind isvoare străine. Drumurile aduc adevăr şi eroare: cuprins şi necuprins.

Istoric şi real, calea românească de azi e încă întâmplătoare: continuă păcatul înstrăinării. In intenţii ca şi în realizări, este stăpânită de formule apusene. De aceea, nu este legată de o valabilitate. Neamul românesc este călăuzit, prin ea, spre conţinuturi primejdioase Existenţa românească nu creşte din ceeace a realizat trecutul originar; şi nu aduce un adevăr; nu îndeplineşte o soartă. Ea cuprinde o renunţare, o acceptare a momentului. Lucrul acesta dovedeşte că, ritmul istoric nefiresc, e fatal: nu există cumpănă în hotar; neamul este dus în eroare.

Un neam nu poate trăi însă în eroare. Drumul rătăcirii este un păcat. Eroarea este pen-

tru neam pierderea centrului său de susţinere: pribegie şi rătăcire - moarte. A fi pe drumuri streine înseamnă a nu crede în soarta ta, în posibilitatea ta de a fi şi de a realiza; înseamnă a nega destinul şi unicitatea istorică. Astfel, un neam care trăeşte în eroare, este un neam pierdut. Este covârşit de greul vremii.

De fapt, starea de azi a vieţii româneşti, nu indică decât lipsa ei de sens, lipsa unui înţeles lăuntric: o luptă de menţinere prin moarte. De nicăeri nu vezi ivindu-se seninătate luminată istoric, nici echilibru, nici credinţă. Un neam stă să se prăbuşească.

Cineva, opreşte totuşi această prăbuşire. Din dragostea nealterată şi creiatoare, înlesneşte drumul revenirii: caută o reactualizare în adevăr. Căci sensul naţiei creşte din sensul lui Dumnezeu. Dumnezeu a rânduit fiinţa naţiei ca să aducă în lume o anumită însărcinare. "Vremile şi anii sunt puşi în puterea lui Dumnezeu" şi niciun neam nu-l scapă din un sens - nu în timp, care e fără valoare ci vedere. Există în lume adevărul fundamental, că: înaintea omului stă Naţia şi înaintea Naţiei Dumnezeu.

Putinţa naţiei româneşti de a fi şi de a avea în veşnicie, şi deci în lume şi cer - stă în împlinirea Cuvântului lui Dumnezeu. "Pentrucă ai păzit cuvântul răbdării Mele, şi Eu te voiu păzi pre tine de ceasul ispitei, ce va să vie peste toată lumea, ca să ispitească pre cei ce locuiesc pre pământ". Orânduită pentru o anumită soartă, românimea este chemată să realizeze adevărul, prin ceeace i s'a dat la început Ea prezintă o anumită virtualitate a creaţiei cereşti.

Dar ce înseamnă a împlini cuvântul lui Dumnezeu? A rătăci pe poteci străine? A promova răul? A împlini cuvântul lui Dumnezeu în-

seamnă a fi în orice act şi orice gest un simbol în har: o unitate de simţire şi cunoaştere. A crede într'o soartă şi a căuta un sens. "Celui ce crede,i se vor da lui toate; şi viaţa de veci". Aceasta înseamnă că fiecare neam este chemat să aibe un crez al său,este sortit să trăiască ursita sa proprie. Dumnezeu cheamă în Impărăţia Sa toate popoarele cu un dar şi o misiune aparte.

A asculta cuvântul lui Dumnezeu înseamnă pentru naţia românească a trăi prin isvoarele sale, a desprinde din trecutul său un semn călăuzitor,a nu fi decât ceeace îngădue sufletul şi pământul românesc. Vigoarea unei naţii se cere ruptă în Europa şi îndreptată spre România.

Sensul românesc în lume înseamnă putinţa Românilor de a trăi prin ceeace este al lor:: de a fi Români (în cultură şi civilizaţie), de a se mântui în calea sufletului,de a-şi justifica vieaţa pe căi proprii. Aci stă semnificaţia noastră: de a prezenta ideea românească ca o unitate faţă de Dumnezeu; de a creia cu această unitate valori de legătură ale pământului cu cerul.

Orientarea pe aceste baze a vieţii româneşti exclude putinţa "sincronismului"formelor sociale. A fi Român înseamnă a putea trăi într'o lume românească adevărată; a avea un rost în comunitate. Căci omul nu are semnificaţie prin el; ci cu semenii săi prin comunitatea naţională.

Civilizaţia străină, nu poate fi introdusă în cercul vieţii noastre,dacă nu are puncte de contact şi putinţi de adaptare. Fiindcă nimic nu e mai trist şi mai copleşitor decât a trăi în împrejurări asemănătoare cu acelea ale Eschimoşilor, cari în locul îmbrăcămintei locale

au împrumutat pe cea europeană - degerând de frig. Civilizaţia străină nu ne poate interesa decât în măsura în care păstrează echilibrulor ganic.Ea este distrugătoare în genere.

Pentru cultura străină ni se cere aceiaşi poziţie.Cu nici un preţ nu ne putem însuşi valorile unei culturi străine.Din acest punct de vedere, ele nu ne interesează. Ne interesează doar ca puncte de plecare, ca posibilităţi de fecundare. Gândurile şi adevărurile străine nu ne pot folosi decât ca pretexte pentru gândurile şi adevărurile noastre. Sensul românesc cere o cultură realizată pe cont propriu; cu adevăruri, întrevăzute în sbucium şi trăire adevărată. Aici se cere partea noastră de gând şi simţire; Experienţa spirituală realizată în margini locale.Nu cunoştinţa abstractă şi doctorală; ci adevăr viu,chinuit,destăinuito.

Sensul românesc în lume pune astfel problema unei înfăţişeri noui a cadrului nostru sufletesc şi geografic. Avem: ideea unui drum personal, generator şi idea unei prezenţe locale organice. Viziunea ultimă cuprinde unitatea românească în cer şi pe pământ.

Se cere spiritualitate,cultură,civilizaţie românească. Viaţa noastră pretinde margini etnice şi hotare sufleteşti nealterate,originare

Există deci posibilitatea de a fi şi de a ne regăsi: e drumul spre adevăr. A crede în adevăr înseamnă a aştepta un sens. Sensul românesc e în adevăr şi vine dela Dumnezeu.

Intre adevăr şi eroare,căutăm adevărul. Eroarea ne copleşeşte: e a diavolului. Adevărul ne înviează: e harismatic.

Aştetăm venirea omului românesc!

PENTRU OMUL ROMANESC

"Din fundul sufletului tău isbucneşte glasul secular al neamului tău".

Lumea nouă românească se va implini în ziua venirei omului românesc.

Naşterea sa e condiţionată.

Când în pragul nădejdilor vom recunoaşte omul cu înfăţişare luminată, apropiat de duhul pământului, cu bucuria sufletului regăsit: atunci se va redeschide drumul acestui neam, neam al răbdării şi nădejdii. Aşa, uneori, la începutul veleatului, se iveşte aceiaşi împărăţie a naivului, apropiat de vrajă, nu îndepărtat: după ruptura cea mare.

Omul românesc este o vestire, un hotar. El este chemat să înfăţişeze un drum: revenirea la caracterul secular al neamului; şi apoi, să aducă un isvor de viaţă: simţul omului originar, omul dacic, preţuitor al sufletului nemuritor. Aci, se întrevede piatra vieţii româneşti ce va să fie. Nimicitor al însuşirilor copleşitoare, omul acesta caută o dăinuire firească: năzuieşte pentru realizarea unui cuprins istoric adevărat, conturat de ethosul local. Astfel omul românesc nu cuprinde, dar presupune realizarea firească sensului românesc în lume. El este o punte a istoriei: o integrare. Deaceia

omul românesc - care este românesc fiindcă sintetizează suflul românescului, condiţionează cadrul lumei noastre viitoare; este un hotar, un început.

Incercările de renaştere românească, dorită convulsionar astăzi, vor rămâne zadarnice, dacă nu presupun omul nou, omul românesc, care să le susţină cu crezul şi viaţa sa. Noi, cei tineri, nu putem avea un alt ideal şi o altă chemare; dincolo de formule şi teorii ni se cere să pregătim venirea omului românesc: care aduce sentimentul etnic faţă de viaţă şi lume. Problema omului românesc este pentru noi problema de căpătâi, care, înainte de programe, se cere înlesnită prin trăire, jertfind sânge şi suflet

Omul românesc? Ce este omul românesc?

Nu putem şti precis care este înfăţişarea intimă a omului românesc - fiindcă el va fi abia: nu este cuprins în datele de azi: va apare conturat abia mâine, dintr'o răsturnare, înlesnită de necunoscuta orânduială a lui Dumnezeu. Omul acesta nu va fi însă desigur cel de azi; nici nu va cuprinde sentimentul său faţă de viaţă şi lume. El va înfăţişa, mai mult, ceeace vor zămisli vremurile, prin voia Celui de Sus. Dar va fi şi ceeace vom înlesni noi prin realizarea şi creşterea noastră. Adică, creaţie şi trăire: creaţie prin voia Celui ce toate le face; trăire prin noi cei de azi, care cunoscând această voie creiatoare.

Omul românesc va anunţa o naştere. Dar nu numai atât. Va anunţa şi un apus: apusul omului singur şi îngânfat, omul care n'a crezut şi n'a cunoscut taina neamului: omul contemporan, egoist, cosmopolit, ateu. Apariţia sa va hotărî o cale spre ceeace a rămas neatins în însuşirile primare ale fiinţii româneşti: cuprinderea în echilibrul religios şi învingerea abstractiză

rii şi mecanizării. Nu va fi subjugat de anarhia interioară; va fi cu conştiinţa cadrului cosmic, pornind dela perspectiva imediată a vieţii, reîntors spre experienţa feptelor şi spre datele trăirii.

Deaceea, omul românesc va fi o înviforare a instinctului titanic de renaştere: o tragică îmbinare pentru cuprins sănătos, în cadrul organic. El adastă vitalitatea ţărănească a românului, crescut la munte şi la şes: păstor şi plugar. Nu doreşte realizarea în timp - crede în nemurirea sufletului. Creşterea sa e mai mult pentru ceasul judecăţii din urmă.

Nicicând nu-i veţi recunoaşte omului românesc slăbiciunea voinţei şi a demnităţii: nu va şti să fie supus mlădierilor unduioase de trestie. Dintr'o bucată îi va fi cugetul - încrezător în demnitatea misiunii pământeşti. Va şti să se integreze ierarhiei transcende: nici când apropiat conspiraţiei, disciplinat în nediscutat cadru social.

Presimţim, mai mult, aceste însuşiri cu care se va prezenta omul românesc; nu putem recunoaşte nici icoana vie nici nădejdea ultimă. Ceeace musteşte în noi tulbure din adânc, ne căznim a împrumuta imaginei acestui om nou. Prin curmezişul nostru recunoaştem svonurile ce-l anunţă

Cel ce se va şti om românesc nu va complica desigur geneza valorilor; nici nu va avea dimensiuni complexe. Ca o izbucnire de brazdă, va recunoaşte doar centre de orientare, care vor direcţiona faptele şi gândire.

Deasupra: cerul, credinţa într'o realitate care nu este a fi înţeleasă prin mintea sa.

La mijloc: neamul românesc, forţa colectivă care împărtăşeşte sens şi semnificaţie reală.

Jos, la stânga: pământul strămoşesc, cu izvorul vieţii şi al traiului de toate zilele, împărtăşind prietenia şi lupta cu realitatea înconjurătoare.

Jos, în dreapta: casa, familia, cu bucuriile şi nădejdile reculegerii, cu mângâerea părtaşului de viaţă şi încrederea celui din leagăn.

Omul românesc va fi, fără îndoială, de natură verticală: clădit pe suport religios. Va crede dintr'o nevoie lăuntrică, imediată. Nu vrea rătăcire în bătaia vântului şi nici siguranţa stăpânirii sale în lume. Existenţa lui Dumnezeu în mântuirea omului prin Christos, cel ce a învins moartea, este pentru el realitatea imediată, grija de recunoaştere a zilnicei strădanii de comuniune cu veşnicia. Omul românesc va crede fiindcă axa sufletului său nu va încerca reazim, în lipsa tainei suprafireşti. A fi înseamnă a crede: a participa integral în isvorul vieţii supreme. Dumnezeu este realitatea unică: scop şi temeiu.

Putinţa omului românesc de a fi nu este însă izolată; nu este cuprinsă în singurătate şi orgoliu: este ecumenică. prezenţa comunităţii naţionale recheamă viaţa erarhică a trăirii prin suflul neamului. A fi om românesc înseamnă a fi pătruns de realitatea neamului tău: a fi dispus oricând să mori pentru dăinuirea sa. Tu nu-ţi aparţi ţie: deasupra ta este naţia, este ideea şi prezenţa românească. Inaintea omului stă naţia şi înaintea naţiei stă Dumnezeu.

De aceea, conştiinţa legăturii veşnice cu naţia presupune acceptarea unei subordonări şi a unei discipline suprapersonale. Omul românesc nu poate fi laş şi nu poate înţelege o vieaţă fără mântuire naţională. Deaceea tot ce poate dori mai adânc omul românesc este să asigure, cu viaţa sa, libertatea şi neatârnarea politică

a naţiei româneşti.El se vrea războinic,viteaz bine aşezat trupeşte,sănătos, plin cu demnitatea cinstei, uneori mândru şi netânguitor: om cu simţul realităţii şi cu conştinţa datoriei. Din această cauză se lasă de egoism, de compromis şi slugărnicie: se dăruieşte unui ideal eroic.

Ca să afirme vigurozitatea rasei şi virtuţile ei cardinale,omul românesc va căuta prietenia şi căldura pământului strămoşesc,apropierea de duhul ţarinei şi a colnicului. El se vrea ţăran,aplecat peste toiagul ciobănesc sau peste truda sapei şi a plugului, refuzând tot ce vine din lumea îmbâcsită a oraşului cosmopolit. Vrea să rămână în general om necărturar dar nealterat,viu.Nu doreşte să cunoască viaţa din cărţi şi nici să-şi formuleze un cosmos doct.Vrea judecată directă,crescută pe o trăire sufletească reală - chinuită,revelatoare.

Lângă vraja pământului stă cultul casei şi al familiei,cu seninătatea reculegerii,cu bucuria odihnei, cu plinătatea nesiguranţei. Omul românesc îşi cere viaţa lângă intimitatea acestei familii,alături de părtaşul vieţii sale şi de aceea care îi continuă moştenirea. Familia este astfel o unitate adică, care singură exprimă sentimentul plinătăţii al vieţii şi al creşterii.

Omul acesta românesc ne înfăţişează singurul prag spre o lume românească adevărată. In simbioza firii sale musteşte virtutea sensului românesc în lume. El condiţionează renaşterea românească ce se aşteaptă.Este singura posibilitate de a învinge prăpastia şi eroarea de a asculta cuvântul lui Dumnezeu nu este o nădejde,un dor,este o cerinţă,o hotărîre. Ne vom brăbuşi dacă nu se va ivi omul care să prezinte firea,viaţa, sbuciumul românesc ca expresie

a unui destin unic, ca o justificare a prezenţii româneşti în lume.Deaceea omul acesta este oarecum predestinat. Il cerem fiindcă ni-l revelează Cel din voia căruia existăm ca neam.Acolo,sus,s'a hotărît despre omul românesc.

Adevărat îl simţim în noi.Căci noi cei tineri din această cauză ne găsim tulburaţi, din această cauză clocotul nostru e fără răgaz. Arderea noastră ne spune taina unei vieţi noi dorurile ne răzbesc lumina desluşirii.Destinul omului românesc ne arată că tineretul este o nădejde hotărîtoare. Noi,sau suntem vestitorii omului românesc sau nu suntem niciodată!

Inţeleasă astfel chemarea noastră, două sunt putinţele de înfăptuire.

Întâi,de a ne strădui zi de zi,să ne însuşim virtuţile cardinale ale omului românesc întrevăzut;

al doilea,de a transforma şi a pregăti corpul nostru social pentru omul românesc.

Astfel ni se cere tuturor să fim sau să devenim:

oameni de acţiune, care să afirme o voinţă neclintită şi un curaj fizic;

oameni morali, care să fie stăpâniţi de simţul cinstei,al onoarei, de simţul răspunderii şi al curăţeniei;

oameni de experienţă,cu disciplină neînfricată a muncii,hotărîţi pentru eforturi,cu anumită mândrie şi neatârnare;

oameni realişti,cu înţelegere faţă de cele ce se petrec în jurul nostru şi deci cu simţul prezenţei nealterate.

Scopul ultim să ne fie năzuinţa de a ne regăsi centrul de susţinere în creştinism şi de a inlesni o lume românească care să trăiască pe isvoarele sale autohtone.

Dumnezeu şi Naţia românească!

Ni se cere,pe de altă parte,curăţirea corpului social românesc:

lupta împotriva occidentalizării şi a mecanizării burgheze a vieţii noastre;

înlăturarea elementelor străine care demoralizează şi continuă distrugerea omogenităţii şi vigurozităţii blocului etnic;

întoarcerea la isvorul ţărănesc şi la orga nizarea săţenească a vieţii.

In felul acesta, omul românesc nu va întâr zia să se ivească, şi nu va întârzia să se împlinească nici lumea nouă românească, atât de mult dorită şi întrevăzută. Se va regăsi un neam ce se caută zadarnic.

Dar încă odată: nimic nu se va face pentru renaşterea românească dacă îndărăt nu stă omul care să o susţină cu crezul şi viaţa sa. Căci aşa a rânduit Dumnezeu lumea: să nu fie nimic fără voia şi cuvântul Său şi nimic fără omul ce le întrupează.

CALEA RENASTERII NOASTRE NATIONALE

Existenţa în istorie a fenomenului românesc presupune o poziţie de viaţă în conformitate cu destinul lumii - cuprinzând şi limitând datele destinului ce îi este anume hotărît. Căci există o solidaritate şi o dependenţă istorică, în care destinul neamului îşi prinde firul devenirii sale cu ritmul vieţii mondiale Taina lumii,podoabă a lui Dumnezeu, ascunde şi atrage "drumul" local - îndeplinind o armonie de început.

Această solidaritate istorică ridică azi, în conştiinţă noastră, imperativul renaşterii naţionale. La îndemnul forţelor ascunse ale devenirii, ne resimţim învioraţi pentru un sens al neamului.Creşte deodată în adâncime istoria românească: în cursul istoriei lumii.

Ritmul unui drum convulsionar şi acea sumbră viziune escatologică o resimţim în jur şi o vedem întrupată în întreaga realitate mondia lă. Mersul lumii se recunoaşte tulburat în limitele sale iniţiale.Este,parcă,un Semn de Sus, dat pentru toţi, că "cer nou şi pământ nou" se va arăta, că "cerul cel dintâi şi pământul cel dintâi au trecut şi marea nu mai este".

Starea neamurilor şi putinţele lor de devenire recunosc, acum, o limită care presupune hotărîrea cea nouă. Eforturile şi încercările năzuiesc hotarele lumii acesteia.Adevărul "Ie-

rusalimului celui de sus" înmugureşte în sufletul tuturor,aşteptând ceasul "când se va şterge toată lacrima dela ochii lor".

Faţă cu această realitate - înnoitoare de gând şi de suflet - nimic nu pare mai plin şi mai luminos decât tendinţa generală spre "ecuminism naţional". Semnul zodiei este plin cu îndemn spre aceasta integrare în realitatea naţiei,cuprinzătoare şi de semnificaţie transcendentă.

Neamurile îşi caută valenţele. Incep a-şi recunoaşte misiunea specifică în lume; se apleacă în a regăsi soarta lor, rânduită sus în cer. Neamurile cresc,acum,din nou,din grija şi dragostea cu care Stăpânitorul lumii rânduieşte crugul vremii.

Fiecare neam însă se găseşte într'o poziţie specială a momentului şi fiecare poartă cu sine un drum şi-o istorie trecută - de care este răspunzător.Din această cauză fiecare îşi are locul său aparte şi problemele sale specifice, cărora este dator a le da deslegare. De felul cum va înţelege acest lucru atârnă şi conţinutul istoriei sale viitoare.

Trezit pentru o nouă misiune şi integrat în duhul căutării de sine, neamul românesc îşi caută,prin noi cei tineri,participarea la ritmul istoriei.Eforturile spre o renaştere naţională le resimţim ca o chemare ce vine din adâncul dăinuirii.Nevoia nu o ştim ca fiind întâmplătoare ci ca o revelare în noi a misiunii şi a datoriei suprafireşti. Este o participare solidară la manifestarea voinţei lui Dumnezeu spre a rândui cetatea cea sfântă: "Ierusalimul cel nou", despre care Sfântul Ioan Teologul spune că a văzut-o "pogorîndu-se dela Dumnezeu din Cer, gătită ca o mireasă împodobită bărbatului său".

Suntem,astfel,astăzi, în marginea aceluiaşi hotar,chemaţi de ritmul istoric,spre a ne rândui o viaţă nouă şi spre a ne tălmăci în forme fireşti rostul.Problema renaşterii noastre naţionale ne pune în faţă problema vieţii noastre: situaţia particulară şi conştiinţa drumului specific.

Desigur, una este situaţia şi problematica în apusul Europei şi alta la noi în România. Difernţa este de cadru istoric şi de poziţie spirituală. Noi nu putem să ne plasăm în calea renaşterii noastre naţionale - solidară în ritmul vieţii - din punctul de vedere italian de pildă,sau german.Pentrucă pentru noi problemele sunt altele şi altul drumul ce trebuie urmat.

In apus problema ecumenismului naţional se pune pentru a salva forţa naţiunii,ca existenţă unică în lume, dela prăbuşire - datorită unei civilizaţii copleştoare şi datorită unei culturi ce a stilizat omul, reuşind a-i da o înfăţişare abstractă, nefirească. Sentimentul general încercat în Apus este acela al istoriei negatoare de sens,al formelor distrugătoare de viaţă.Prin "mecanizarea" vieţii,prin trecerea treptată la "automatizarea" spasmodică , prin "materializarea" neumană şi dureros împlinită, lumea Apusului a ajuns firesc la uşa prăbuşirii, la conştiinţa secătuirii tuturor forţelor vii, la ceeace, în termeni de profet, unul din ei a numit "declinul Occidentului".Acolo se simte o moarte în rădăcinile de susţinere ale omului,o anchilozare a tuturor forţelor sufleteşti, o stârpiciune anunţată în scepticism şi dispreţ nihilist.Deaceea poziţia Occidentului faţă de escatologia istoricăpresimţită ca înmugurind pretutindeni - este

aceia a unui efort colosal de protestare împotriva morţii organice, de regăsire în mistica forţei şi a violenţei,de reîntoarcere la datele biologice primare: încordată crispare de a arunca tot balastul cultural şi civilizatoriu, pentru a prilejui ivirea unui tip nou, nesliterat,viguros.Aici este vorba de lupta între viaţă şi moarte,de un proces de autodistrugere - acel "Untergang" torturant şi plin cu nostalgiile "paradisului pierdut".

Poziţia Occidentului faţă de ritmul isto - ric convulsionar îşi are astfel marginele sale particulare si o grije proprie.Cursul pe care l-a urmat istoria acestei părţi din lume a adus realităţi ce au crescut şi s'au împlinit şi împotriva cărora se încearcă eforturi de învingere. Sbuciumul mussolinian şi strigătul hitlerist tălmăcesc procesul unei lumi agonice,efortul neuman de a scăpa din ghearele morţii,dorind o auroră şi un început încă neexistent şi neîmplinit. Nu este vorba de un drum oarecare ci de un drum ultim, de o istorie încercată,cu date noi,cu isvoare noi,cu pretexte noi,căutând posibilitatea dăinuirii.

In această poziţie,teama ecumenismului naţional din Apus este firesc a fi aceea a "activismului disperat",a strigătului crispat împotriva îndoielii copleşitoare,a nebuniei şi a efortului prometeic. Este viziunea iadului şi nostalgia raiului.

Problema renaşterii noastre naţionale e cu totul alta: atât prin cadrul istoric pe care-l înfăţişează cât şi prin poziţia spirituală proprie.Având o istorie cu totul distinctă în realităţile fundamentale, şi fiind aplecată în sbuciumul nefiresc,România nu ne oferă tabloul unei vieţi covârşită de mecanizare, materializare sau atomizare, nici duhul abstractizării

esenţiale şi al sterilizării intelectuale.Starea sa este nu de "împlinire" a unei istorii ci de "intrare",deabia deacum încolo în marginile unei istorii. La noi nu se pune problema unei morţi organice şi nici a unei secătuiri printr'un proces ascensional firesc,ci aceea a regăsirii în datele proprii, a renunţării la ceeace nu ne aparţine - la trăirea prin alţii şi cu valorile altora. Poziţia noastră cere o revenire la isvoarele autentice,la o integrare în destinul ce ne-a fost hotărît: o conştiinţă a unicităţii existenţii noastre în lume.Deaceea nouă nu ni se cere protestare împotriva morţii, fiindcă suntem în esenţă vii, nesecătuiţi,ci renunţare la lucrurile moarte,pe care ni le-am însuşit dela alţii: efort de a arunca tot ce ne este străin, de a refuza tot ce nu a crescut organic.Problema ce ni se pune nu este de a ţipa împotriva forţelor împlinite şi de a căuta o învingere, ci aceea de a ne regăsi în apele noastre de a afrima românismul ca o entitate unică de viaţă, căutând a creia o istorie plină cu efurtul şi sbuciumul nostru. Pe când în Apus problema care se pune este aceea a renunţării la ei înşişi, pentrucă au atins ultimile margini, la noi problema este dimpotrivă aceea a renunţării la Apus, pentru a putea fi noi înşine. Diferenţa este de evoluţie istorică şi de cadru spiritual.

In faţa acestei situaţii cu totul particulare în care se găseşte problema renaşterii noastre naţionale, tema ecumenismului naţional românesc îmbracă forma sa specifică de chemare la viaţă proprie.Nouă nu ni se cere strigătul şi efortul prometeic al omului fără suport axal, ci încordarea de a refuza ceeace nu ne aparţine: grija de a ne integra într'o istorie conturată de ethosul local,aducând toată măre-

ţia unei naţii care ştie de o misiune anume în existenţa sa pământească. Astfel noi nu ne putem opri nici la Stat şi nici la rasă ci trecem dincolo, la credinţa in sufletul nemuritor, continuând moştenirea dacică şi in sensul creştin al unei lumi ascultând voia celui de Sus.

Dar dacă aceasta este poziţia şi calea renaşterii noastre naţionale, este evident ca ea nu poate cuprinde problema ancorării în sforţarea Apusului şi nici solidarizarea cu năzuinţele întrevăzute. La noi este vorba de un ecumenism naţional care să "integreze" o naţie, şi nu să o solidarizeze împotriva unei morţi fireşti. Deadeea între mişcarea naţională românească şi mişcarea naţională apuseană nu pot să existe identităţi şi nici idealuri comune. Căci dacă mişcarea noastră naţională ar cuprinde aceste identităţi ea ar fi o parodie şi ar lucra împotriva momentului istoric.

Iată de ce calea renaşterii noastre naţionale - în solidarizare cu ritmul istoric, răscolit prin voia Celui Atot-puternic,- este calea noastră proprie, personală şi unică. Renaşterea naţională românească năzuieşte să restabilească românismul în apele sale şi că creeze un sens românesc în lume.

DECE VOM INVINGE?

Vom învinge nu fiindcă stăpânim viaţa cu tinereţea şi voinţa noastră, ci fiindcă suntem predestinaţi. Noi nu facem voia noastră, ci suntem din acei care urmăm soarta ce ni s'a dat. Fapta noastră nu este o luptă pe cont propriu, ci lucrarea unei aşezări tainice care ne-a hotărît chemarea în lume. Noi suntem instrumentul acestei aşezări; ne punem în slujba procesului - nu suntem rânduirea lui.

Dar fapta noastră este, deaceea, consfinţită - este cuprinsă în îndeplinirea şi isbânda luptei.

Două idei centrale reactualizează puterea noastră de a avea sau de a nu avea un rost : conştiinţa permanentă că neamul românesc are o misiune a sa în lume şi renunţarea la noi, jertfirea pentru realitatea neamului.

Răscoala sufletului nostru cuprinde răscoala unui suflet naţional care se vrea stăpân în aşezămintele sale. Cine nu pleacă dela adevărul unicităţii vieţii româneşti şi nu se simte solidar cu drumul reactualizării valorilor originare este străin de procesul studenţesc pentru regăsirea românească.

Fapta noastră a studenţimii româneşti, se aşează în istoria neamului ca o faptă unică, atât prin drumul naşterii sale cât şi prin în-

datorirea ce o are de a aşeza din nou românimea în graniţele vieţii organice.Noi nu ne facem din crezul nostru o idee şi crezul nostru este: ideea vieţii pe care cineva mai presus de noi ne-a arătat-o. Luptăm pentru o Românie nouă fiindcă în noi această Românie există ontologic. Noi purtăm în fapta noastră grija lui Dumnezeu care ne-a creiat neamul.Nu fapta noastră ne-a dat misiunea,ci misiunea ne-a creiat fapta, prin care abia noi înţelegem că avem un rost.Procesul faptei noastre recheamă legătura noastră cu o voinţă care nu este a noastră şi care ne transcende.Noi nu suntem prin noi, ci prin ceeace este voinţă revărsată în conştiinţa noastră.

Drumul pe care-l ia fapta noastră este acela al jertfei,al morţii pentru crez.Noi ştim că îndeplinim o chemare a noastră prin faptul morţii.Nu fiindcă dispreţuim viaţa pur şi simplu,ci fiindcă atunci când ni se cere moartea, noi murim în conştiinţa veşniciei, rămânând, deasupra noastră crezul în nemurirea sufletului pe care-l purtau cu ei strămoşii noştri şi pe care noi îl regăsim viu în toată fibra simţirii noastre.

Dar moartea noastră este moartea pentru izbânda crezului.Ceeace presupune că noi nu ne regăsim în moarte disperarea; ci graniţele vieţii româneşti noui. Noi avem conştiinţa că această glie românească închide pe strămoşi şi că România nouă se închiagă din legătura cu firea strămoşilor şi cu mărturia vieţiilor şi a obiceiurilor lor locale şi autentice.Cauza studenţimii româneşti este regăsirea naţiei în apele sale fireşti,afirmarea existenţei româneşti ca o unitate de simţire şi de aşezare în lume. De aceea,moartea care ne-o aflăm în aceste înprejurări se închide cu auroră şi nu e niciodată mai plină de veşnicie. Căci jertfa noastră nu înseamnă moarte,ci naştere.Inseamnă naşterea noastră cea adevărată şi prologul României ce va să fie.

Faptele studenţimii române vin să consfinţească şi să reînoiască de fiecare dată legătura cu jertfa trecutului, să-şi însuşească moştenirea şi să dinamizeze conştiinţa colectivă pentru misiunea cea mare. Noi ne regăsim unitatea rostului nostru în ceasul în care ne repunem mărturia pentru solidaritatea faptei. Veşnic e atunci în noi drumul dintre cer şi pământ.Acest drum stabileşte între foştii luptătorii şi studenţii de azi acea comuniune aproape mistică care arată că mişcarea studenţească e una şi că această mişcare va fi singură în stare,cu toate trădările, să ducă la o istorie românească.

Slujitori ai unui destin,noi studenţii români afirmăm un crez de viaţă naţională, desăvârşim o luptă începută acum 15 ani şi credem în izbânda cauzei noastre, fiindcă e a unui neam şi e hotărîtă de Sus.

Izbânda noastră este dată în crezul nostru iar lupta noastră cuprinde renunţarea noastră la noi.Fapta noastră este o misiune.

Noi credem într'o istorie românească!

C U P R I N S U L

№301